

Thus, the analyzed literary and Internet sources show that different aims such as emphasizing and differentiating some elements of written text are achieved by using italics. Many secondary words, verbs, pronouns and so on usually not accented are written with italics, if they get accent, when they for some reason become very important or some contrasting is implied.

REFERENCES

1. Скрєбнев Ю. М. Основы стилистики английского языка : [учеб. для ин-тов и фак. иностр. яз. – 2-е изд., испр.] / Ю. М. Скрєбнев. – М. : “Астрель”, 2003. – 221 с.
2. Ebbitt Wilma R., Ebbitt David R. *Writer’s Guide and Index to English* / Wilma R. Ebbitt, David R. Ebbitt. – Seventh ed. – Scott, Foresman & Co., 1982.
2. Lexico-phraseological stylistic means [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.durov.com/study/Stilistika-827.doc>.
3. Mary K. McCaskill. *Grammar, Punctuation, and Capitalization. A Handbook for Technical Writers and Editors.*, Langley Research Center, Hampton, Virginia [Електронний ресурс] / Mary K. McCaskill. – Режим доступу : <http://main.isuct.ru/files/dept/ino/GrammarPunctuation.pdf>.
4. Skillin Marjorie D., Gay Robert M. *Words Into Type* / Marjorie D. Skillin, Robert M. Gay. – Third ed. – Prentice-Hall, Inc., 1974.
5. *The Chicago Manual of Style*. – Thirteenth ed. – Chicago : Chicago Univ. Press, 1982.

В’ячеслав Чичкань

*студент факультету фізичного виховання
Полтавського державного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

“МОВА ТІЛА” ТА МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Необхідною умовою існування людини є як вербальне, так і невербальне спілкування, Ми дуже часто і у великій кількості використовуємо невербальні засоби спілкування і навіть не помічаємо цього.

Аналіз соціолінгвістичних, етнографічних та психологічних досліджень свідчить про те, що оволодіння іноземною мовою із метою реального спілкування з носіями мови неможливе без паралельного вивчення та засвоєння відповідної культури. Культура і мова розглядаються як єдність, в якій провідним компонентом є культура.

Тому однією з основних тенденцій у вітчизняній та зарубіжній методиці навчання іноземних мов є навчання міжкультурного спілкування. Під міжкультурним спілкуванням розуміють адекватне взаєморозуміння двох учасників комунікативного акту, які належать до різних національних культур [2, с. 34].

На процес взаєморозуміння у міжкультурному спілкуванні значно впливають знання про основні відмінності в матеріальних та духовних умовах розвитку народів та країн, особливостей їх суспільно-економічного устрою, менталітету тощо. Міжкультурне спілкування включає розуміння змісту висловлювання, який міститься поза його рядками, правильну інтерпретацію культурних, історичних епізодів і реалій при читанні газет, журналів та іншої літератури, при перегляді фільмів і телевізійних програм, при спілкуванні з носіями мови та культури, розуміння співрозмовника та підвищену толерантність.

На думку Чмут Т. К., невербальне спілкування виконує ряд функцій, що впливають із специфічних стосунків спілкування, а саме:

1) сигнали, що іноді називають “ілюстраторами”, доповнюють і уточнюють вербальну форму спілкування (функція доповнення);

2) невербальні сигнали, такі як характерний рух головою або рукою, жест, знак тощо, можуть змінювати слова і вирази (функція доповнення);

3) невербальні сигнали, що можна назвати своєрідними “позами”, дають можливість виразити почуття й емоції в гіперболічному плані. У дійсності це є хитрість, і людина-партнер хоч і переживає, але не настільки, як це демонструє навколишнім, і передусім партнерові (функція експозиції);

4) невербальні сигнали, що називають “регуляторами”, які можуть бути задіяні для контролю і регуляції перебігу переговорного процесу. Час від часу один із партнерів дає очима знак іншому, що дуже уважно його слухає, хоч іноді він думками далеко звідси, але ці знаки створюють атмосферу плавного перебігу переговорів (функція зорового контакту) [3, с. 46].

Носії мови, як правило, охоче вибачають орфоепічні, граматичні та лексичні помилки співрозмовника-іноземця (у гіршому випадку вони реагують легкою посмішкою), але вони досить болісно реагують на порушення мовного та мовленнєвого етикету, прийнятого певною мовленнєвою спільнотою. А тому навчання спілкування іноземної мови обов’язково має передбачати оволодіння національним мовленнєвим етикетом і поведінкою взагалі. Слід зазначити, що мовленнєвий етикет охоплює всі сфери людського життя і діяльності, він розглядається як сукупність культурних, національних та соціальних правил мовно-комунікативної поведінки, що притаманні тим чи іншим націям і національним спільнотам (Є. І. Пассов, І. П. Тарасова, Т. К. Чмут). Такі культурно-зумовлені сценарії складаються зі стабільних формул поведінки, що визначають правила налагодження мовленнєвого контакту між партнерами, правила вибору потрібного стилю спілкування

відповідно до їх соціальних ролей та позицій. Отже, можна сформулювати визначення етикету мовленнєвого спілкування. Це спілкування, яке відбувається відповідно до соціальних, культурних та історично сформованих норм у типових ситуаціях людської взаємодії.

Отже, щоб міжкультурна комунікація відбулася, необхідно володіти однаковиими чи спільними індивідуальними контекстами або знати про культурні стандарти свого партнера. Це вимагає досить високого рівня розвитку не тільки мовної та мовленнєвої компетенції, але й соціокультурної. Тобто кожен із згаданих елементів комунікації відображає вербальні та невербальні звички людей і впливає на особливість їх поведінки. Зіставлення цих стандартів у різних культурах допоможе підготувати студентів до “незвичних” ситуацій і виробити адекватну модель поведінки. Вміння правильно і доречно використовувати вирази мовленнєвого етикету сприятиме не тільки удосконаленню іншомовної культури спілкування студентів, а й зробить результативнішим процес оволодіння іноземною мовою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бодалева А. А. Психологическое общение / А. А. Бодалева. – М., 1996. – 256 с.
2. Горелов И. Енгаличев В. Безмолвной мысли знак / И. Горелов, В. Енгаличев. – М., 1991. – 240 с.
3. Чмут Т. К. Етика ділового спілкування / Г. К. Чмут, Г. Л. Чайка. – К. : Знання, 2007. – 230 с.

Ольга Чернокал

*студентка фізико-математичного факультету
Полтавського державного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

РОЛЬ КРАЄЗНАВЧОЇ ЕКСКУРСІЇ НА УРОЦІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Значне місце в системі роботи вчителя-предметника відводиться краєзнавчому принципів навчання, який передбачає всебічне використання краєзнавчого матеріалу в академічному процесі.

В умовах зміни освітньої парадигми, ідеології шкільної освіти, роль краєзнавства нестримно зростає, адже потенціал краєзнавчого принципу невичерпний. Краєзнавство щонайперше відіграє провідну роль у формуванні духовності. З усебічного вивчення під керівництвом учителя природних, соціально-економічних та історичних умов рідного краю починається вітчизнознавство. Беручи активну участь у краєзнавчій роботі, діти з раннього віку захоплюються героїкою попередніх епох, трудовими подвигами минулих поколінь, мистецькими традиціями дідів і прадідів.